

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558608528.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Uden at vide hvad han skulde foretage sig eller hvorhen han skulde vandre i den fremmede Verden, gik nu Carl efter den Gamles Anviisning sin Vei ligefrem og saae i egentlig Betydning hverken til Høire eller Venstre. Han gik Bispegaarden og Kapittelhuset forbi, hvor Ingen i disse Sorgens Dage havde lagt synderlig Mærke til ham, uden gamle Martin, som havde sørget for hans daglige Nødtørft og en ung Kannik, som havde laant ham den sorte Kappe, han bar. Ved Kapittelhuset tilbagegav han efter Løfte Kappen til Portneren, og rystende af Kulde i sin korte blaa Trøje gik han videre frem i den store fremmede Bye, dog uden at glæde sig som før over al dens Tummel og Herlighed Taagen havde imidlertid adspredt sig, og det var blevet muntert klart Frostveir. Ved et stort hvidt Huus med de tolv Apostlers Billeder paa Stolperne, ligeoverfor Tinghuset med Byens Vaaben, som han strax ved sin Ankomst havde lagt Mærke til, saae han paa Steentrappen en lille prægtig klædt Pige med deilige mørkeblaae Øine og guulbrune Lokker, som stak frem under den Gyldenstykkets Hue. Hun syntes ikke ældre, end fire Aar, og havde saa fim hvid Hud og var saa statelig smykket, at Carl standsede og troede vist, det maatte være en Prindsesse. En gammel Kone i en simpel Blyants Kaabe, som syntes at være det fornemme Barns Fostermoder eller Amme, stod i Døren og formanede hende, men i en meget eftergivende Tone, til at komme ind og ikke sidde længer der paa den kolde Trappe i Blæsten. Men den lille Pige var altfor sysselsat med sin Leeg til at agte derpaa; hun sad stille og glad med det lille Gyldenstykkets Skjørt fuldt af Buxbom og Vintergrønt, som hun havde opsamlet paa Gaden, hvor Liigtoget var draget forbi. Hun mærkede Intet til Kulden i sin varme Skarlagenstrøje, som var foret med flint Leekatteskind. De smaa Ravhjerter om Barnets Hals og de guldspændte Skoe paa de nydelige Smaafødder havde draget en Flok nysgjerrige Tiggerbørn omkring hende, til hvilke hun ei alene uddeelte de smaa Urtekoste og Krandsse, hun havde bundet af Buxbom og Vintergrønt, men som 48 hun nu ogsaa begyndte at udskifte sine Perler og Barne-Smider iblandt, uden at bekymre sig om den gamle Fostermoders sagtmødige Trudsel med at ville sige det til hendes Fader.